

(המשך מעמוד 25)

הוא ערפאת. קנה את הבניין והחליט להפוך לבית יתומים לקרובנות המהפכה. מתגוררים שם כ־300 ילדים בגילאים שבין שלוש לשש. הם מתגוררים בחדרים משותפים. המכילים כשמונה מיטות כפוף לוח בכל חדר. במשך היום הם לומדים בגני-הילדים הנמצאים במקום. המטפלות שלהם הן כולן צעירות פלסטיניות. לחלק מהן יש משפחות וילדים, אבל כל אחת מהן מאמצת שמונה ילדים והיא משמשת להם כאם קבועה. המטפלות רשאיות לגדל גם את ילדיהן במוסד וכמה מהן סיפרו לי שילדיהן מבקשים להישאר במקום ולא לחזור הביתה.

גננת

עם רוזה

ב יקשתי לשוחח עם כמה מהילדים. דים, שאלתי אותם לשמותיהם וביקשתי מהם לומר לי מאין הם. כל התינוקות היו כימעט אחידות. כולם ידעו בדיוק מאיפה הם. ילדים בני ארבע או שש ענו לי, אני מערי' או אני מחיפה'. הם היו בני הדור השלישי או אפילו הרביעי של הפליטים וכבר כתינוקות השרישו בהם את מקום המוצא של אבותיהם. "שאלתי את אחת הילדות: ,מה את רוצה להיות כשתהיי גדולה?" "גננת' היא השיבה לי. "ומה את רוצה לקבל יותר מכל?" "רובה', היתה התשובה. "מה תעשי ברובה?" שאלתי אותה. "אלהם עד שיתנו לי לחזור הביתה", השיבה לי.

אפשר היה לחוש שכולם הם מוצרים של שטיפת-מוח. כל הבנים רוצים, למרשל, להיות אנשי קומנדו כשיגדלו. ומה תעשו בתור קומנדו? שאלתי אותם. אלהם בישראל' השיב אחד, ואני אלהם בפלסטין' השיב אחר.

ביקשתי בכיתות בשעת השיעורים. ראיתי ילדים יושבים ליד שולחנות ומציינים, כמו בכל גני-ילדים במקום אחר בישראל. בהפסקות יצאו לשחק בחצר תחת השגתן של המורות, שדאגו להפגין כל-פיהם תשומת-לב ואהבה. כשביקשתי לשאול את הילדים בכיתת הגן כמה שאלות הם דיקלמו לי פסוקים במקלה. ביקשתי שיתרגמו לי את הדברים. נוסחם היה בערך כך: ,מהפכה עד הניצחון! אבו-עמאר הוא מנהיגנו והוא ינהיג אותנו אל הניצחון!"

כשהגיעה שעת המישחק הם הסתערו על ערימת צעצועים. היו אלה רובי צעצוע. כל אחד מהילדים נטל רובה ביד וניצב בפוזת מול המצלמה. אני לא יודעת אם אלה צעצועיהם תמיד, או שאירגנו זאת לכבודי.

למחרת המשכתי בסיורי. לקחו אותי להפינס האוס סקול (בית-ספר בית האו-האשר) הנמצא בהרים שמחוץ לביירות. זהו בית-ספר השייך גם הוא למהפכה הפלסטינית. שם ראיתי לראשונה כמה אנשים במדים של אש"ף שישבו יחד עם חיילים סורים. לקחו אותי לכיתות לראות שיעורים. כנסנו לאחת הכיתות בעת שיעור אנגלית. בדיוק כשנכנסתי לשם הניצב תלמיד ליד הלוח וכתב את אשר הכתיב לו המורה: ,הפלסטיני הוא חייל חזק ונלחם לחופש ולצדק'.

גם בבית-ספר זה לומדים כ־300 ילדים בגיל בית-ספר עממי ובית-ספר תיכון. כולם הם יתומים שהוריהם נפגעו בן-מלחמות האחרונות. בעיקר במלחמת ה'אורחים' שהתחוללה בלבנון. בשעת ההפסקה הם הסתדרו במיסוד בחצר. היתה לי הרגשה שאני נמצאת בקסרקטין צבאי. בכל מקום היו תלויות סיסמאות של המהפכה הפלסטינית ותמונות של אברעמאר. כששוחחתי עם הילדים, היו תשובותיהם כימעט זהות. כל הבנים רוצים להיות מהנדסים. לכשיגדלו. הבנות רוצות להיות מורות.

בבית האושר סיימה אביטל דלוגוף את הסיוור המאורגן שלה במוסדות אש"ף בביירות. במספרים ספורים. מקוטעים. לא בדיוק כפי שחשבה לפני הביקור. היא מסמכת את התרשמותה: ,הכל מתרחש שם כמו על פי פקודה מגבוה. הילדים מקבלים חינוך ספרטאני. אין שום סיכוי שהדור הזה, שגדל במוסדות אלה, ינטוש את השאיפה לחזור לארץ. הם מתחנכים מילדות על הרעיון שלקחו מהם את אדמתם ואת ביתם והם חייבים להחליחם עד שיניחו להם לחזור. ואם לא הם, יהיה זה הדור שיבוא אחריהם."

תחילה הם לקחו אותי לבית-המלאכה של המהפכה הפלסטינית. אנחנו, אנשי ה'רבו-ציה. היים על פי כל כללי המהפכה, הם הסבירו לי, לכולנו יש מוראל גבוה ואנו חיים על פי מישטר של ברזל'. שמי תי לב כי הם נוהגים לכנות איש את רעהו, אחי' או, אחותי'. מילה שנייה ה'נפוצה מאד בלכסיקון שלהם היא מאר-טיר'. כל פצועי המלחמות הם מאר-טירים' וכל יתום שהצביעו לי עליו היה ילד של מארטיר'.

כמו בקומנה מהפכנית הם משתדלים לקיים את עצמם מעבודתם. הראו לי גנ' ריה גדולה של אש"ף. עובדים שם פל-טים פלסטינים הבונים רהיטי ילדים ורהיטיים לבתי-ספר. כל העובדים אינם מקבלים שכר, אבל מקבלים את כל צרכיהם. יש להם חדר-אוכל שבו הם אוכלים במשך תף והם מתגוררים או באחד ממחנות אש"ף או בדירות בכיירות עם משפחותיהם.

הלכנו משם וראינו גם בית-מלאכה שבו יושבות הבנות של אש"ף ועוסקות במלאכת-יד. הם רוקמות חולצות, מפות ושטיחים, ויש להם חנות שהמוצרים הרמכרים בה הם בדיוק כמו אלה הנמכרים בחנות משכית. בתל-אביב. אותו הסיני נון ואותו הטעם. אולי שלהם קצת יותר פרמיטיבי. אפילו הבנות הערביות שהם מוכרים שם, בחנות לתיירים. נראות בד' יוק כמו אותן בובות הנמכרות במשכית."

חבר

בקינוץ כברי

ב פני העובדים הציגו אותי כי אביטל, צלמת מארצות-הברית והם הסכימו להצטלם ברצון. היו הייכ' צהריים והם לקחו אותי לחדר האוכל המשותף של המהפכה. באיזור בתי-המלאכה שלהם. חדר האוכל נמצא בבית משרדים של אש"ף. בקומה הראשונה יש חנויות שלהם. בקומה אחרת משרדים ובקומה נפרדת חדר-האוכל. כשנכנסתי לשם היתה לי הרגשה שאני נכנסת לחדר-אוכל של ישוב-ספר ישראל. בדיוק אותה האווירה וצורת הגשה דומה.

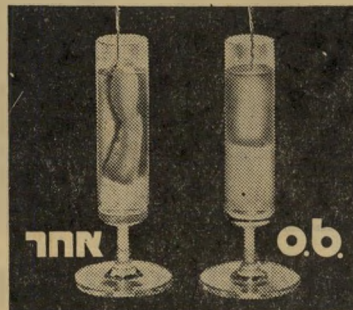
ממש לקחו אותי למחנה הפליטים בורג' ברענה, הנמצא לא רחוק משם. חולצתי על פני כמה רחובות בקצה העיר וכבר נמצאים בתוך מחנה הפליטים ה'מפורסם. הסתובבנו קצת בסימטאות, בין המיבנים המורכבים טלאי על גבי טלאי, ומלווי שאל אותי אם אני רוצה להיכנס לאחד הבתים ולפגוש מישפחה. נכנסו לבית שהיה בנוי בצורת חצר מסמביה חדרים. למרות הדלות היה שם ניקיון למר' פת. עשו לי קפה והבנות יצאו מהחדרים עם ילדיהם והצטרפו אלינו.

מארחי סיפר לי שהוא יושב במקום מ־1948. מאז ברח עם מישפחתו מהכפר כברי שבגליל המערבי. הוא התגאה בכך שהוא היה הראשון שעזב את מחנה האו-הי לים ובנה לעצמו כמו ידיו ביקתה מאבן. או עשו מזה רעש גדול. משום שלא היר' שו לפליטים הפלסטיניים לבנות בתים ב' מחנות. למרות זאת הוא המשיך לבנות. אחריו החלו גם האחרים לבנות.

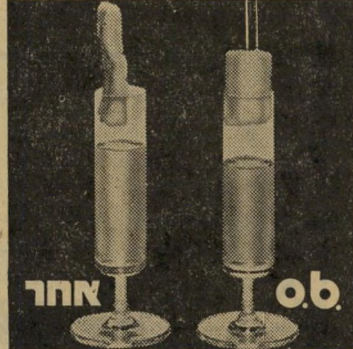
כששמע הערבי שאני נמצאת בדרכי לישראל הוא התעניין לדעת על כפרו. סיפרתי לו שהיום נמצא שם קיבוץ. הוא ידע על כך כי הקיבוץ היה שם עוד לפני המלחמה. הוא הזכיר אפילו את שמו של אחד מחברי הקיבוץ, שנשמט מיזכרוני, וטען כי הוא היה חברו הטוב ביותר ואם אודמן לשם, שאמסור לו ד'ש ממנו. הוא דיבר על יהודי שעלה לקיבוץ מרוסיה. מלחיה דומני היה השם שנקב. נורא היה רוצה לדעת מה קורה איתו. או אם יש משהו בקיבוץ כברי המכיר את אבר-דאוד, שידע שאבר-דאוד חזק דורש בשלומו.

עברנו גם דרך בית-חולים של אש"ף. הבית נראה כמו בית מגורים בקיבוץ. וזהי מין מרפאה שיש בה חדר בו שוכ' נים נכים לרונים. פגשתי שם שלושה נכים. כל אחד סיפר לי איך ואיפה נפצע. כל אחד מהם נפצע במלחמה אחרת. כולם נמצאים במקום כבר שנים רבות. כשהתעניינתי מה בדיוק הם עושים במ' שך היום, החמקו מתשובה. משם נסענו לבית-יתומים של אש"ף, הנמצא בקצה השני של העיר, ליד מחנה הפליטים הקטן ביר-חסן. המוסד נמצא בבניין יפה למדי. סיפרו כי אברעמאר,

או-פה - הטמפון בעל כושר הספיגה הטוב בעולם

ob. סופג יותר! מתרחב ואוטם עם הספיגה!

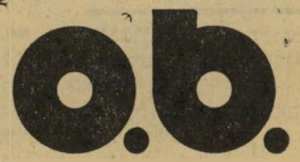
המיני טמפון שיש לו גם מיני

לטמפון או-פה, העשוי צמר גפן כבוש, כושר ספיגה ענק שאין לאף טמפון אחר. לעומת טמפונים אחרים המתארכים עם הספיגה, מפון ob. מתרחב עם הספיגה, לכן ככל שהוא סופג יותר כן הוא אוטם טוב יותר את פתח הנרתיק ומונע כל תזוזה או דליפה. טבלי טמפון ob. וטמפון אחר בשתי כוסות מים נפרדות ותוחכי בכושר הספיגה המצויין של ob.

טמפון ob., הנוח והבטוח ביותר בעולם, נותן לך הרגשה משוחררת וחופשית 365 ימים בשנה. תוכלי ללוש מכנסונים קצרים והדוקים, חצאית מיני או ביקיני. תוכלי לרקוד, לטייל, לטבול באמבט ולרחוץ בים. כבטחון מלא.

להשיג ב-3 גדלים: נורמל: למרבית הנשים אקסטרה: לנשים עם דימום רב והתייבוש העולמי האחרון! טמפוני מיני לנערות, לבתולות ולנשים עם דימום מועט.

חדש! אריזה חסכונית של 40 טמפונים + ש - ארנקון פלסטי לנשיאת 3 טמפונים בארנק.

אלעזר ושות' פירסומאים

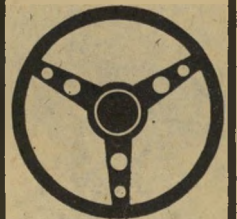
וטרמן - בישראל

עטר חב' למסחר בע"מ, המייבאת ומפיצה בארץ, ציוד משרדי, מכשירי כתיבה וציוד ספורט ממיטב היצרנים בעולם, קיבלה לאחרונה את הסוכנות הבלעדית לישראל של חב' ,וטרמן" הידועה, המובילה בשוק עטי היוקרה, בארצות המערב. חב' וטרמן, אשר מייסדה הוא אותו מר וטרמן אשר המציא וייצר את העט הנובע הראשון בעולם, בשנת 1884, שמרה על עמדת הבכורה שלה, בענף זה, מאז ועד עצם היום הזה, בזכות קפדנותה על איכות ועיצוב מוצריה. כיום מייצרת החברה מבחר עשיר של עטים נובעים, עטים כדוריים, עטי טוש ועפרונות מכניים, במחירים החל מ-36 ל"י ועד 1000 ל"י ומעלה לעט. והם משווקים גם בטטים מפוארים של שניים, שלושה או ארבעה עטים.

עם קבלת הסוכנות הבלעדית בישראל, מתכננת חב' עטר בע"מ לפתוח במסע פירסום ושיווק מאומץ, כדי להחדיר את עטי וטרמן לתודעת הציבור בארץ.

גלגל הגה ספורט

לכל סוגי המכוניות

להשיג בחנויות המובחרות לאבזרי רכב היבואן: מ.רביד רחי טברסקי 6 ת"א, טל. 35893

מורלה

הטפטים המעוצבים ביצירת אומנות